SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 28 AUGUSTUS 1941

OP DE WIP

(Tekening B. ten Hove)

BROMMELTJE en BRUMMELTJE

Brummeltje woonde nu al een heel tijdje bij Peter, en dus ook bij Brommeltje, en de twee kleine beertjes waren al heel wat keren samen op stap geweest.

Brummeltje had kennis gemaakt met Minet, en met de honingpot en allerlei lekkers uit de huishoudkast. Hij kende ook alle vriendjes op Minnie's kamer en ze waren samen op visite geweest in het poppenhuis.

Alleen de muizenfamilie Smikkel, kende hij nog niet, en op een mooie avond zei Brommeltje:

„Zeg, Brum, ik verlang toch zó mijn oude vrienden Smikkel weer eens te zien; ze zijn al weer zo lang weg en ik had beloofd eens gauw in hun nieuwe huis te komen kijken. En ze kennen jou ook nog niet eens."

„Laten we dan vanavond eens naar ze toe gaan," zei Brummeltje; „ik heb best zin in een wandeling en 't is zulk heerlijk weer. Maar weet je ze te vinden?"

„O ja," zei Brommeltje, „dat is niet zo moeilijk. Twee mensenhuizen hier vandaan, zeiden ze. Kom, dan gaan we maar!"

En de twee beertjes klommen op de vensterbank, vanwaar ze de tocht begonnen.

„Voorzichtig, hoor!" schreeuwde Wolletje, het schaap.

„Ik ben altijd blij, als ik ze weer goed en wel thuis zie komen," zei Slurfie.

„Ik ook, ik houd helemaal niet van dat ronddwalen van die twee," zei Max.

Maar 't kon de twee beertjes weinig schelen, wat de anderen er van vonden. Vlug grepen ze de draad van de antenne, die langs de vensterbank liep, en lieten zich handig naar beneden glijden.

„Ik ben er," riep Brommeltje.

„Ik ook," antwoordde Brummeltje, en keek meteen nieuwsgierig om zich heen. Hij was nog nooit in de tuin geweest. Het was een vrij donkere avond, de maan was nog niet op en ze liepen op hun tenen tussen hele rijen slapende bloemen door. Daar waren de viooltjes, met hun ernstige gezichtjes, hoog daarboven stonden de goudsbloemen te wiegelen op hun lange stelen en dan kwamen ze bij de vergeet-mij-nietjes.

„Ach," fluisterde Brummeltje, „wat zijn dat een lieve bloemetjes, 't lijkt wel of ze tegen ons lachen in hun slaap."

Maar Brommeltje gaf geen antwoord.

„Waar ben je, Brommel?" riep Brummeltje verwonderd. Zou hij zich verstopt hebben?

„Zeg, wees niet flauw, ik kan je hier nooit vinden; kom nou te voorschijn!" Brummeltje werd bijna boos.

Maar toen er op al z'n geroep geen antwoord kwam, werd Brummeltje bang en hij begon te gillen: „Brommeltje! Brómmeltje!"

Maar 't was stil en 't bleef stil. Brommeltje was weg....

Wat moest hij nu beginnen? Brummeltje voelde zich zó alleen zonder z'n broertje en hij maakte zich zó ongerust, dat hij begon te huilen.

„Wat is dat nou, tránen, mijn beste Brommeltje?" zei opeens een vriendelijk piepstemmetje naast zijn oor.

„Ik bén Brommeltje niet, wás 't maar zo," snikte Brummeltje, „ik ben Brummeltje en Brommeltje is weg."

Dan keek hij op: „U bent zeker meneer Smikkel?"

„Ja, die ben ik, maar wat lijk jij sprekend op Brommeltje! Ik dacht zeker, dat hij het was. Zeg je dat hij wég is? Waar naar toe?"

„Ja, wist ik dat maar," snikte Brummeltje weer, „dat weet ik juist niet."

„Zeg, bedaar nou eens even, m'n beste Brummeltje, en vertel eens alles; zó snap ik er niets van en misschien kan ik je helpen!"

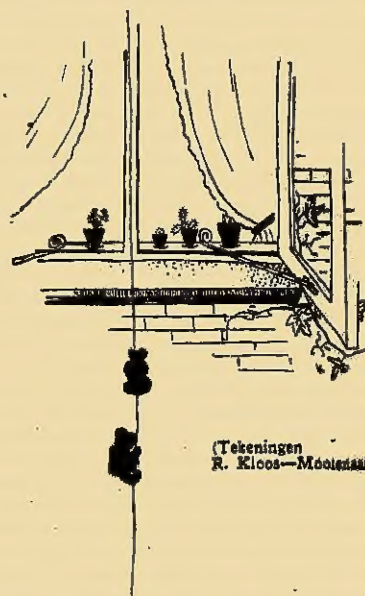
„We waren samen op weg naar u toe.... en toen gingen we tussen de plantjes gaan snuffelen.... en we riepen elkaar telkens wat toe.... en toen ineens gaf Brommel geen antwoord meer.... en nu is hij weg, oooooo...." Brummeltje was niet tot bedaren te brengen.

„Huil toch niet zo, Brummeltje, daarmee vind je je broertje niet terug. Hij kan toch niet ver weg zijn. Kom, ik help je zoeken. Misschien is hij wel ergens in slaap gevallen!"

Brummeltje bedaarde een beetje onder die vriendelijke woorden. Hij wreef nog eens goed met z'n pootjes langs z'n ogen en dan gingen ze samen op zoek naar Brommeltje.

Wat was er toch met Brommeltje gebeurd?

Wel, Brommeltje had een heleboel rijpe vruchten gegeten en z'n buikje was zo rond als een tonnetje, maar nog steeds kon hij maar niet ophouden. „Nog één," had hij al

(Tekeningen R. Kloos—Moolenaar)

een paar maal tegen zichzelf gezegd, maar als die éne op was, zag hij juist weer zó'n mooie en dan zei hij weer: „Nog ééntje."

„Kom, dit is nou toch heus de laatste, de aller-, allerlaatste," had hij gezegd, terwijl hij reikte naar een pracht van een dikke vrucht. Maar terwijl hij op zijn tenen stond en zich rekte om de lekkernij te pakken, leek het opeens of de grond onder hem wegzakte! Ja, 't was zo, hij zakte langzaam naar beneden! Hij probeerde zich nog gauw vast te grijpen aan een blad, maar hij greep mis.... en de grond sloot zich boven zijn verschrikt hoofdje. Brommeltje zat onder de grond in een lange, donkere gang.

Hij kon niets zien en hij was toch zo vreselijk geschrokken. Hij kon geen geluid geven en wist niet, wat te doen.

Maar terwijl hij daar stokstijf stond, hoorde hij opeens iets achter zich en een dreigende stem zei:

„Wat is daar voor een indringer? Wat kom jij hier doen? Je maakt mijn gangen stuk! Wacht eens, ik zal je...." maar Brommeltje wachtte niet. Hij zette het op een lopen, het monster achter hem aan!

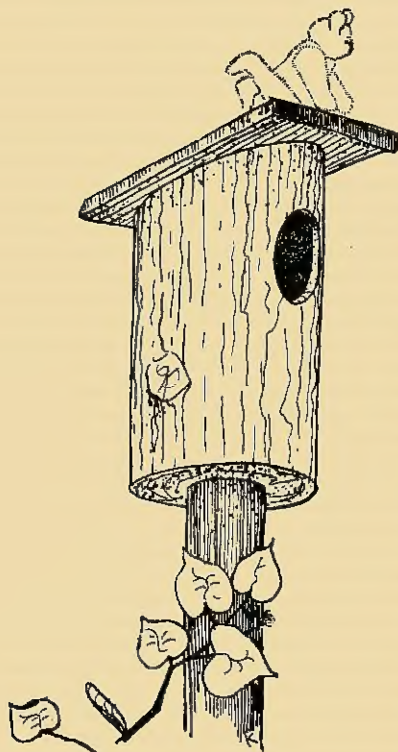
O, wat had die Brommeltje nu een last van z'n dik buikje, het schudde maar heen en weer, maar achter hem liep dat beest, hij móést weg! En voort draafde hij, zo hard hij maar kon. En achter hem draafde de mol.

Wie zou 't winnen?

„Wat zal Brummeltje wel denken? Wat zal hij ongerust zijn!"

bedacht Brommeltje al dravend, maar dan vergat hij alles weer, om dat vreselijke beest, dat daar in het pikke-donker achter hem aan kwam. O, wat werd hij moe, hij kón bijna niet meer en nog steeds was er niets te zien wat op een uitgang leek. Was er wel een uitgang? Liep die gang altijd maar door onder de grond? Maar waarom zou hij dan zo blijven hollen, dan kreeg dat beest hem in ieder geval! En juist toen Brommeltje de moed wilde opgeven, toen begon de gang heel zacht te stijgen en daar.... in de verte.... zag hij.... was dat het licht van de maan?

„Ja, het is de maan!" juichte Brommeltje.

Daar was de uitgang! Ineens schoot hij weer vooruit en rende, rende de heerlijke buitenlucht tegemoet.

De mol was bij de uitgang achtergebleven. „Ziezo, die is weg," zei hij. „Wat was dat toch een rare indringer! Ik kende z'n luchtje niet."

En de mol keerde terug in zijn gang, hij had honger gekregen van die wedren met Brommeltje!

Wat was onze Brommeltje blij, dat hij weer buiten was! De maan was intussen opgekomen en het was zo feestelijk licht buiten. Nu op zoek naar Brummeltje!

Maar.... juist toen hij op weg wilde gaan, gleed opeens een grote schaduw over de grond: een uil daalde met uitgestrekte klauwen neer, greep het arme Brommeltje en nam hem mee de lucht in.

Hij keek wel een beetje verbaasd, vanuit de lucht dacht hij, dat Brommeltje een muis was! Wat had hij nou voor raars gevangen?

„Ach, laat me toch gaan," smeekte onderwijl Brommeltje. „Waarom neemt u mij mee? Opeten kunt u me immers niet, ik ben maar van goed!"

„Wat is dat, goed?" vroeg de uil.

„Nou, goed, dat is, dat isse.... stof," zei Brommeltje.

„Duidelijk ben je niet," zei de uil. „Ik moet je eerst eens goed bekijken. Misschien ben je de moeite niet waard, maar ik ga je toch ergens opbergen. Je kúnt niet weten...." En verder vloog hij.

En hij vloog naar een nestkastje, dat hoog op een paal in een van de tuinen stond. Daar zette hij Brommeltje boven op het dakje.

„Ik ga eerst nog wat op de jacht, straks kom ik je halen," zei hij, en vloog weg.

Daar zat Brommeltje hoog en droog, maar als de uil dacht, dat hij er niet af kon komen, dan had hij het toch mis.

„Ik zal hier blijven wachten om meegenomen te worden, wie weet waarheen!" lachte Brommeltje, „ik ben ook niet dom!"

Om te beginnen klom hij van het dak en kroop het vogelhuisje binnen. Hier kon hij veilig uitrusten. Hij was nog niet bekomen van al die angst.

Hij ging voor de opening zitten en zat juist te bedenken, hoe hij nu het best thuis zou kunnen komen, toen hij gepraat hoorde, ver onder zich, op de grond.

„Nee, mijn beste Brummeltje, ik ben bang, dat we het op moeten geven," hoorde hij een welbekend stemmetje piepen.

Brummeltje snikte van verdriet.

„Nou moet je niet zó bedroefd zijn. Brommeltje heeft meer avonturen beleefd en hij is altijd weer thuis gekomen. Ga jij nou ook naar huis, wie weet, zit hij daar al op je te wachten."

Brommeltje stak z'n hoofd uit de opening van z'n huisje: „Goeienavond."

„Hè? Wàt? Wie roept daar? Waar ben je?" klonk het van beneden.

„Dag, Brummel, dag, Smikkel, wachten jullie even, dan kom ik naar beneden."

En Brommeltje liet zich naar beneden glijden, waar hij vol vreugde en verbazing werd opgewacht.

O, wat was die Brummeltje blij!

Hij omhelsde Brommeltje telkens en telkens weer. „Waar ben je toch geweest?" zei hij.

„O, zo'n vreselijk avontuur heb ik nog nooit meegemaakt," en in korte woorden vertelde Brommeltje alles. „Wat dat toch voor een

beest was, daar onder de grond, ik ben nog nooit zó bang voor een dier geweest."

„Dat was natuurlijk een mol," zei Smikkel en hij rilde. „De mol en de uil, nou, nou, Brommeltje, je mag van geluk spreken, dat je er zó goed afgekomen bent!" Hij keek eens angstig om zich heen. „Als jullie 't goed vinden, ga ik nou maar liever naar huis, want als de uil hier terugkomt en hij ziet mij.... Gaan jullie mee?"

„Nee, Smikkel, wij gaan maar liever dadelijk naar ons eigen huis, ik ben zo moe en ik ben nog niet helemaal bekomen van de schrik, ik voel het nóg in mijn benen. Een andere keer komen we vast en zeker."

Ze namen hartelijk afscheid van vriend Smikkel en draafden hand in hand naar huis. Wat waren ze blij, toen ze hun eigen tuin weer zagen, met de regenton. Gauw klommen ze boven op de vensterbank en slopen naar binnen.

Daar was alles in diepe rust. Alleen Bollie mompelde half in slaap: „Wat zijn jullie vroeg terug!"

„Ja," zeiden Brommeltje en Brummeltje. Meer niet.

Ze klommen op de plank boven Minnie's bed en dicht tegen elkaar aangedrukt, vielen ze al gauw in een diepe slaap.

R. KLOOS—MOOLENAAR

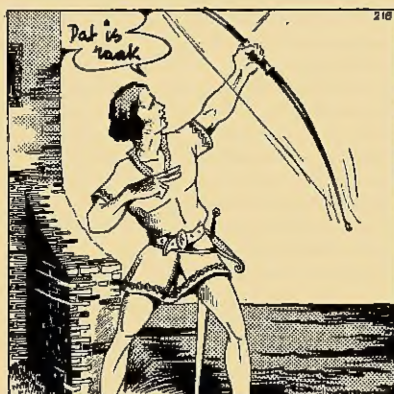

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Toch was het onvoorzichtig om bij daglicht het rotskasteel te naderen. Want een van de wachters ontdekte hen en in minder dan geen tijd had hij zijn boog gespannen.

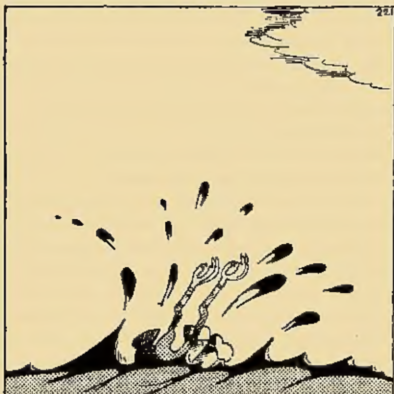
Roefff.... daar snorde de pijl door de lucht. Het waren geoefende schutters, die reus Kronkelbaard in dienst had, en de pijl was dan ook heel goed gericht.

Tommie en Achmed schrokken geducht toen ze merkten dat de krompootvogel getroffen was. Wat ging er nu met hen gebeuren?

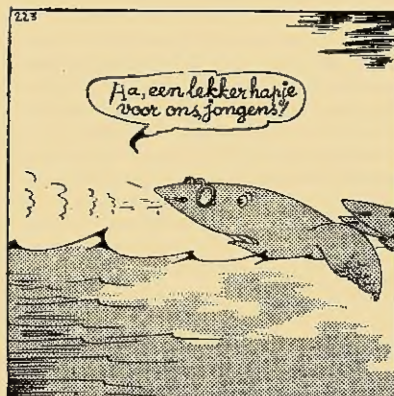
Holderdebolder doken ze naar beneden. De krompootvogel was zo dood als een pier, maar Tommie en Achmed mankeerden niets.

Een ogenblik was van het hele stel niets meer te zien en de wachter, die op hen geschoten had, dacht dat ze wel niet meer boven zouden komen. Maar daar vergiste hij zich in.

Daar kwamen de hoofden van Tommie en Achmed weer boven en de wachter zag, dat, als hij hen wilde vangen, hij er als de kippen bij moest zijn.

Maar er waren nog meer kapers op de kust. De blauwe haaien uit de baai hadden de drenkelingen ook ontdekt en kwamen nu met een sneltreinvaartje op hen af.

Net op tijd bereikten Tommie en Achmed een uitstekend rotseilandje en haastig kropen ze daar op. De haaien waren nu vlakbij; woest dat de prooi hun ontging.

De wachter had intussen een bootje klaargemaakt en roeide naar hen toe. De haaien zagen hem komen en omdat ze niet bij Tommie en Achmed konden, schoten ze op den wachter toe.

WILLY WEETAL'S WEDERWAARDIGHEDEN

DOOR
–R–M–BRINKERHOFF–

–R–M–BRINKERHOFF–

BONT ALLERLEI

(Teekeningen Bouman)

(Teekening Latte)

KRUISWOORDRAADSEL

Van links naar rechts:

1. Geluid van een koe.
4. Lange stok om te vissen.
6. Niet boven.
7. Nobel.
8. Bloedkanaal.

Van boven naar beneden:

1. Troep.
2. Hetzelfde als 6.
3. Stekeldier.
4. Hoofddeksel.
5. Beginwoord van sprookjes.

HET SPAARVARKEN

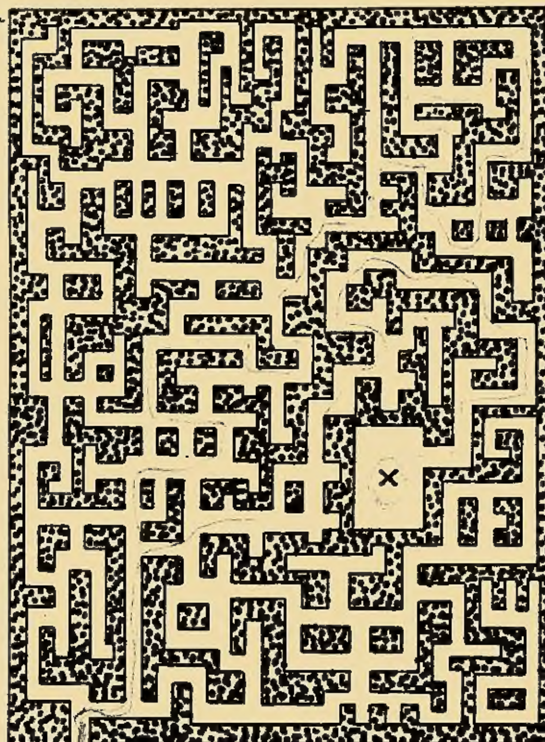
Peer Potter had twee spaarvarkens. In het ene deed hij de kwartjes, in het andere de dubbeltjes. In 't geheel had Peerke 42 gulden gespaard, maar er waren $1^1/_4$ maal zoveel geldstukken in het spaarvarken met de dubbeltjes als in dat met de kwartjes.

Hoeveel geldstukken zijn er in elk spaarvarken?

ONZE DOOLHOF

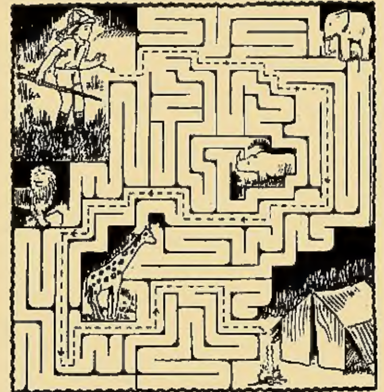
Een oude gierigaard had jaren en jaren gewroet en getobd om een berg schatten te vergaren en dat was hem dan ook gelukt. Maar jawel.... hij kende geen ogenblik rust meer voordat hij een sterke kamer had laten bouwen, waarin hij alles, wat hij aan kostbaarheden bezat, opstapelde en veilig wist. Want het was haast onmogelijk om bij die kamer te komen, zoveel gangen en holen waren er. Toch wisten op zekere nacht drie kaboutertjes door te dringen tot in de schatkamer en den vrek te beroven van zijn schatten, die ze teruggaven aan de vele armen, die door den vrek bestolen waren in de loop der jaren. Zijn jullie even slim als de kabouters en kunnen jullie de weg naar de schatkamer (met het kruisje) vinden? Anders kijk je volgende week maar eens, hoor. Maar eerst zelf zoeken, ja?

Oplossingen vorig nummer

DOOLHOFPUZZLE

EVEN TELLEN

8
8
8
88
888
—
1000

OE-PUZZLE

1. O E V E R
2. S P O E L
3. K O E T S
4. T A B O E

ON-PUZZLE

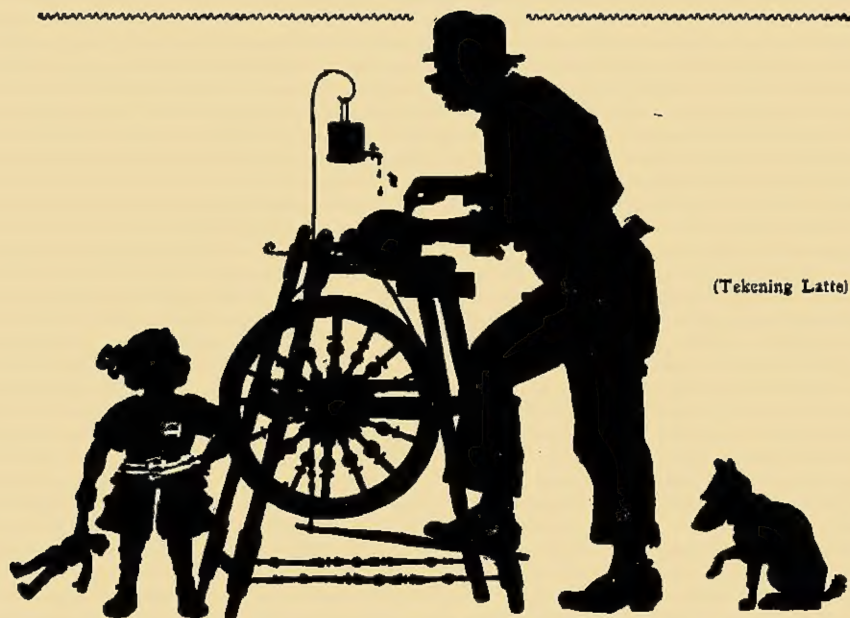
1. A N T O O N
2. S P R O N G
3. B L O N D E
4. G O N D E L
5. O N D I E R

RAADSELRIJMPJE

De vrouw woont in de kamer
En ik woon in de kast.
Als zij wat in haar oog heeft,
Bezorgt haar dat maar last.
Als ik wat in mijn oog heb,
Dan werk ik, wat ik kan;
Dan voel ik me pas prettig;
Wat denk je nu daarvan?

* * *

Ze zijn twee dingen hier op aarde,
Twee dingen, even groot van waarde
Als licht en lucht. En alle dagen
Zal je er, krijg je ze niet, om vragen.
En toch, ontvang je ze als straf,
Is gauw de aardigheid er af.

(Tekening Latte)

DE SCHARENSLIJPER

Kijk eens, joch, hoe lustig
't wieltje
Snorrend wentelt om zijn as,
Hansje staat er bij te kijken
Of het haast een wonder was.

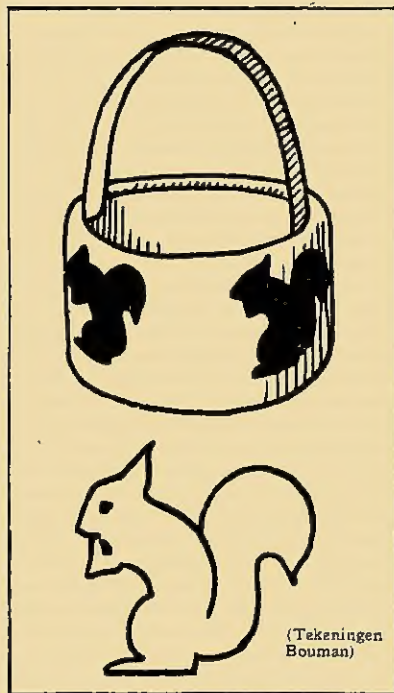
Fido heft zijn slanke pootje
Ook omhoog, alsof hij denkt:
'k Wil ook weleens mee gaan
trappen,
Als mijn baas maar even wenkt.

Maar de baas denkt niet aan
wenken,
Rustig trapt hij, keer op keer,
Laat het wieltje went'len, snorren,
Soms zie je geen spaken meer.

't Wieltje doet het steentje snorren
Over 't staal van mes en schaar;
En de slijper lacht en neuriet
„Hansje, joch, 't komt voor
mekaar!"

En dan trekt de slijper verder,
Nagestaard door groot en klein.
„Moe," zegt Hansje dan parmantig,
„'k Wil ook scharenslijper zijn!"

VALLY

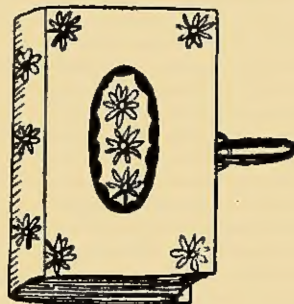
(Tekeningen Bouman)

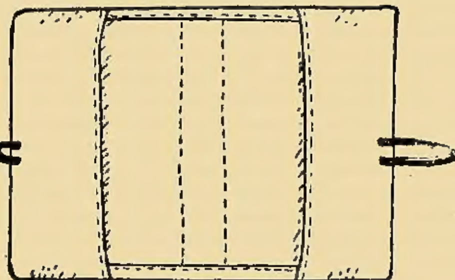
MANDJE

Voor dit mandje gebruiken we zo'n bordpapieren ring uit een kluwen haakzijde. Eerst knip je een strook papier, even breed als de ring, die je beplakt met eekhoorn-figuurtjes volgens tekening. Als dat klaar is, plak je de strook netjes over de ring. Voor het hengsel neem je een reepje stevig papier van 25 cm lang en ½ cm breed en plakt dat aan de binnenkant van het mandje. Trek nu de ring om op een stevig stuk papier, zodat je een cirkelvormig figuur krijgt. Knip 't uit en plak het onder tegen de ring.

EEN GEBORDUURDE BOEKOMSLAG

Vele mijner kleine lezeressen en lezers hebben de gewoonte om het boek, dat zij lezen, eerst te kaften. Dit is natuurlijk zeer verstandig en getuigt van orde en netheid, want een ongelukje zit in 'n klein hoekje en maar al te gauw heeft ons boek een ontsierende, vuile plek te pakken. En dit vreselijke feit wordt nog erger als het boek niet ons eigendom is, als wij het bijvoorbeeld uit een leesbibliotheek of van een vriendinnetje geleend hebben. Dus voortaan alle boeken kaften? Ja, maar niet met gewoon papier, doch met een mooie zelfvervaardigde boekomslag. Ik heb 'n omslag voor jullie ontworpen, die niet alleen mooi, maar tevens zeer practisch is. Als wij 's zomers eens met ons boek naar buiten, naar bos of hei gaan, zal niemand vermoeden dat wij een boek bij ons dragen, maar iedereen zal ons mooi geborduurd „handtasje" bewonderen. Voor de omslag hebben wij nodig een stuk linnen van 50 bij 25 cm. Rondom deze lap leggen wij een zoompje. Nu rekenen wij aan iedere kant 7 cm voor de omslag, doch hechten deze nog niet vast; eerst maken wij het borduurwerk. Dit bestaat uit kleine bloempjes in allerlei kleuren. In het midden komen er drie en aan iedere hoek

een. Ook het stukje linnen, dat de rug vormt, krijgt een versiering dezer bloempjes. Zoals jullie zien heb ik 'n heel gemakkelijk motiefje uitgezocht, dat heel vlug klaar en toch zeer mooi is. Als het borduurwerk nu af is, naaien wij de omslagen aan iedere kant vast. Nu komt aan de ene zijde een kleine en aan de andere kant een grote lus, juist in het midden van de boekomslag. Deze lussen maken wij uit dubbel gestikte reepjes van hetzelfde linnen als de boekomslag. Als wij nu de grote lus door de kleine halen, hebben wij een prachtig handvat en tevens een aardig, fleurig „tasje".

J. S.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB TRACTEERT!

